

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou ve věci **žalobce: A.P.M., nar. „X“, bytem „X“, proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2013, č. j. „X“/315-EKO,**

t a k t o :

- I.** Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 2. 2013, č.j. „X“/315-EKO, **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2013, č. j. „X“/315-EKO, žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 7. 11. 2012, č. j. „X“, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a s přihlédnutím k článku 57 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (dále jen „Nařízení“) s odůvodněním, že nezískal potřebnou dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod.

Žalobce podal proti citovanému rozhodnutí žalované včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho soudního přezkumu s odůvodněním, že „jsem byl v řízení o invalidní důchod

diskriminován, byla porušena moje lidská důstojnost i mnohokrát přes mnoho doktorů“. Žalobce rovněž tvrdil porušení článků 25, 26 a 35 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a žádal o lékařské vyšetření v Německu (neurologické, ortopedické a revmatologické).

V podání ze dne 17. 11. 2013 pak žalobce své žalobní námitky rozvedl tak, že hodnocení svého zdravotního stavu označil za neprofesionální, neodpovídající skutečnosti a špatné. Už v Polsku byl v roce 2007 uznán invalidním I. stupně, po příchodu do ČR byl nucen se evidovat na úřadu práce, jediné místo, které dostal, bylo u společnosti SPK Žamberk s. r. o. jako obsluha kotle. Na práci fyzicky nestačil, fakticky pracoval od 7. 6. 2012 do 29. 6. 2012, následně byl až do 15. 8. 2012 v pracovní neschopnosti. Při práci v kotelně utrpěl celkem pět pracovních úrazů, které nehlásil – konkrétně 11. 6. 2012 úraz pravé nohy, 13. 6. 2012 úraz pravé nohy, 15. 6. 2012 úraz pravé dlaně, 23. 6. 2012 úraze pravé dlaně a 28. 6. 2012 úraz páteře. Lékaři, kteří ho v ČR ošetřovali, k němu přistupovali zaujatě, neprofesionálně, odmítali mu provést magnetickou rezonanci celé páteře.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila písemným podáním ze dne 5. 12. 2013, jímž navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Žalovaná odkázala na příslušnou právní úpravu zakotvenou v zákoně o důchodovém pojištění a též v Nařízení. Uvedla, že posouzení zdravotního stavu žalobce proběhlo výhradně podle českých předpisů, kdy bylo zjištěno, že žalobcova pracovní schopnost poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 35%, tedy žalobce splnil první podmínku pro přiznání invalidního důchodu, neboť je invalidním v I. stupni. Nesplnil ovšem podmínku druhou – potřebnou dobu pojištění, neboť v ČR získal celkem 218 dnů pojištění (výdělečná činnost spolu s dobou, kdy mu byly vypláceny nemocenské dávky, a dobou evidence na úřadu práce) a tedy nesplnil podmínky pro přiznání invalidního důchodu podle zákona o důchodovém pojištění, ani podmínku jednoho roku pojištění podle čl. 57 odst. 1 Nařízení. V dalším žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí. Z čeho žalobce dovozuje porušení v žalobě uvedených článků Listiny, žalované není zřejmé.

Soud byl povinen v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž musel vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, tj. ze stavu k datu 12. 2. 2013, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno. Soud se proto soustředil na skutečnost, zda závěr o tom, že žalobce sice je invalidní v I. stupni, ovšem nesplnil dobu pojištění a tedy mu nelze invalidní důchod přiznat, je správný a vychází z náležitě posouzeného zdravotního stavu žalobce, a dále pak na skutečnost, zda ve správním řízení nedošlo k diskriminaci žalobce, snížení jeho lidské důstojnosti či porušení jím v žalobě uvedených článků 25, 26 a 35 Listiny.

O žalobě bylo rozhodnuto při jednání dne 1. 6. 2015, v přítomnosti žalované, když žalobce se k jednání nedostavil, ač mu bylo předvolání k jednání řádně doručeno (převzato žalobcem dne 15. 4. 2015), o jeho odročení nepožádal a svou neúčast na jednání neomluvil. Podání zaslané soudu elektronicky dne 31. 5. 2015 nemohl soud za omluvu z jednání či žádost o jeho odročení považovat. Toto podání bylo zasláno z e-mailové adresy „[X](#)“ bez připojeného elektronického podpisu a nelze tedy s jistotou uzavřít, že bylo opravdu učiněno žalobcem. Podání je navíc nazváno „kasační stížnost – žaloba“ a je adresováno JUDr. Robertu Pelikánovi, ministru spravedlnosti, tedy soudu je evidentně zasíláno toliko na vědomí (to je ostatně zřejmé i z jeho obsahu, kdy míří proti postupu soudu prvního stupně i Nejvyššího

správního soudu, proti již funkce zproštěnému zástupci žalobce JUDr. Hubálkovi i proti lékařům posuzujícím zdravotní stav žalobce).

Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel jednak ze správních spisů Okresní správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Orlicí (dále jen „OSSZ“) a žalované a dále pak z posudků Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky (dále jen „PK MPSV“), jimiž provedl při jednání dne 1. 6. 2015 důkaz.

Ze správního spisu - lékařské dokumentace OSSZ a ze správního spisu - dávkového spisu ČSSZ soud zjistil následující:

Dne 18. 7. 2012 žalobce podal žádost o přiznání invalidního důchodu. Posouzení zdravotního stavu žalobce posudkovým lékařem OSSZ, MUDr. Ivanem Mervartem, proběhlo dne 3. 9. 2012. Ze záznamu o jednání o posouzení zdravotního stavu a z posudku o invaliditě, oba z uvedeného dne, č. j. LPS/2012/3452-UO-CSSZ, je zřejmé, že za hlavní příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce bylo označeno bolestivé onemocnění páteře (vertebrogení algický syndrom víceetážový), kdy je velký rozdíl mezi subjektivními obtížemi žalobce a objektivními nálezy. Další diagnózy byly označeny za časově a funkčně posudkově nerozhodné. Určené rozhodující zdravotní postižení bylo posudkovým lékařem zařazeno dle kapitoly XIII. („Postižení svalové a kosterní soustavy“), oddílu E („Dorzopatie a Spondylopatie“), položky 1c („Bolestivý syndrom páteře včetně stavů po operaci páteře nebo po úrazech páteře, degenerativní změny páteře, výhřezy meziobratlových plotének; středně těžké funkční postižení, závažné postižení jednoho nebo více úseků páteře, se závažnou poruchou statiky a dynamiky páteře, insuficiencí svalového korzetu, s často recidivujícími projevy kořenového dráždění, s funkčně významným neurologickým nálezem, s poškozením nervu, popř. symptomatologie neurogenního močového měchýře, se závažným snížením celkové výkonnosti při běžném zatížení, některé denní aktivity omezeny“) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 359/2009 Sb.“). Pokles pracovní schopnosti byl určen z vyhláškou daného rozpětí (30-40%) na 35%. Po tomto posouzení pak byl učiněn závěr o tom, že zdravotní stav žalobce odpovídá I. stupni invalidity.

Pokud se týká doby pojištění, ČSSZ postupovala v řízení, jak vyplývá z dávkového spisu, se zřetelem k tomu, že žalobce byl pojištěn i v jiném státě Evropské unie, konkrétně v Polsku, a zjišťovala tedy relevantní informace pro posouzení nároku žalobce na invalidní důchod podle českých právních předpisů i podle Nařízení. Z podkladů nashromážděných ČSSZ v průběhu řízení vyplývá, že žalobce na území ČR získal z titulu výdělečné činnosti celkem 55 dnů pojištění, další dny pojištění pak získal z důvodu pobírání nemocenských dávek a evidence na úřadu práce. Celkový počet dnů pojištění u žalobce činí 218 dnů (29. 2. 2012 až 3. 10. 2012), přičemž doby pobírání nemocenských dávek a evidence na úřadu práce jsou tzv. náhradními dobami pojištění a podle platné české právní úpravy je lze hodnotit jako náhradní doby pojištění jen za předpokladu, že žalobce získal dobu pojištění na základě výdělečné činnosti v trvání alespoň jednoho roku. Žalobce tuto podmínku nesplnil, neboť výdělečnou činnost provozoval pouze 55 dní. Žalobci tak nelze přiznat invalidní důchod podle zákona o důchodovém pojištění, neboť nesplňuje podmínku 5, resp. 10 let pojištění před vznikem invalidity. Podle Nařízení lze ovšem v takovém případě uvažovat o zohlednění i zahraničních dob pojištění, tedy dob získaných v jiném členském státě Evropské unie, a přiznat dílčí důchod odpovídající výši době pojištění získané podle české právní úpravy. Žalovaná ovšem dospěla k závěru, že podle čl. 57 odst. 1 Nařízení nelze dávku přiznat, pokud doba pojištění

podle předpisů členského státu nedosahuje jednoho roku. Vzhledem k tomu, že žalobce získal výdělečnou činností pouze 55 dnů pojištění a při zohlednění náhradních dob pojištění činí počet dnů pojištění méně než 1 rok (218 dní), nesplňuje podmínky ani pro přiznání dílčího důchodu. Po těchto zjištěních ČSSZ dále prošetřovala dobu pojištění získanou podle polských právních předpisů a polskému nositeli pojištění postoupila dne 7. 11. 2012 tiskopisy žádosti o polský invalidní důchod, neboť ten bude moci dobu pojištění získanou dle českých právních předpisů a nedosahující délky jednoho roku zohlednit při výpočtu celkové doby pojištění získané žalobcem na území všech členských států Evropské unie.

Na základě učiněných zjištění ČSSZ rozhodnutím ze dne 7. 11. 2012, č. j. 520 753 603, zamítla žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona o důchodovém pojištění (nenaplnění potřebné doby pojištění). Po obdržení žalobcových včasných námitek bylo toto rozhodnutí žalovanou přezkoumáno v námitkovém řízení. Lékařskou posudkovou službou ČSSZ byl dne 30. 1. 2013 vypracován posudek o invaliditě žalobce, kdy bylo konstatováno, že posouzení posudkovým lékařem OSSZ je správné, posudkový závěr vycházel ze zjištěného zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků, o němž nejsou pochybnosti. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je bolestivý páteřní syndrom s vyzařováním bolesti do horních i dolních končetin. Mezi žalobcem udávanými bolestmi a objektivně zjištěnou plnou aktivní hybností je nesoulad, podle neurologického vyšetření není přítomna závažnější neurologická porucha. Na psychický stav (psychická nepohoda, zvýšená podrážděnost a emoční labilita) nebyla nasazena léčba. Zdravotní stav je dlouhodobě stabilizovaný. Zařazení určeného rozhodujícího zdravotního postižení podle vyhlášky č. 359/2009 Sb. a určení míry poklesu pracovní schopnosti žalobce provedla posudková lékařka ČSSZ MUDr. Jitka Zemanová shodně s lékařem OSSZ s tím, že se jedná o středně těžké postižení prakticky celé páteře, ovšem nejde o postižení těžké, není těžké postižení nervů, závažné parézy (obrna, neschopnost aktivního volního pohybu) či svalové atrofie. Nelze prokázat, že by se jednalo o invaliditu v souvislosti s úrazy zmiňovanými žalobcem.

S odkazem na lékařské přezkoušení učiněné posudkovou lékařkou ČSSZ a zjištění ohledně doby pojištění žalovaná napadeným rozhodnutím žalobcovy námitky zamítla, přičemž objasnila veškeré důvody svého rozhodnutí, včetně zodpovězení otázky, zda invalidita nebyla následkem pracovního úrazu žalobce (v takovém případě se nevyžaduje získání potřebné doby pojištění). S poukazem na příslušné posouzení učiněné posudkovými lékaři, sdělení zaměstnavatele žalobce, že žádné hlášení pracovního úrazu neobdržel, a skutečnost, že ani pracovní neschopnost žalobce nebyla označena za pracovní neschopnost v důsledku pracovního úrazu, žalovaná uzavřela, že invalidita následkem pracovního úrazu nevznikla.

Žalobce v žalobě tvrdil nesprávné posouzení svého zdravotního stavu a dále pak diskriminaci, snižování důstojnosti a porušení čl. 25, 26 a 35 Listiny. Soud se nejprve zaměřil na zodpovězení otázky, zda byl žalobcův zdravotní stav pro účely závěru o invaliditě posouzen správně. Jedná se o otázku odbornou a pro účely soudního řízení správního je k posouzení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce a z něj plynoucí procentní míry poklesu jeho pracovní schopnosti příslušná na základě § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), PK MPSV. Soud proto zadal vypracování posudku zdravotního stavu žalobce PK MPSV, pracovišti v Hradci Králové, a následně též PK MPSV, pracovišti v Praze, a při jednání dne 1. 6. 2015 provedl takto získanými posudky důkaz.

Z posudku PK MPSV, pracoviště v Hradci Králové, ze dne 14. 2. 2014, č. j. 2013/2386-HK, vyplývá, že komise považovala za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce bolestivé onemocnění páteře při degenerativních změnách krční a bederní páteře, s malým posunutím dvou meziobratlových plotének, s výraznějším posunem meziobratlové ploténky mezi pátým bederním a prvním křížovým obratlem, s poruchou dynamiky páteře především do předklonu a záklonu, s projevy kořenového dráždění prvního křížového obratle oboustranně. Toto zdravotní postižení zařadila dle kapitoly XIII., oddílu E, položky 1c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. a míru procentního poklesu pracovní schopnosti žalobce určila vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu (degenerativní změny ramenních, loketních a drobných ručních kloubů, úzkostně depresivní porucha, stav po operaci zánětu šlachové pochvy ohýbače třetího prstu pravé ruky dne 10. 9. 2012) na horní hranici vyhláškou daného rozpětí, tj. na 40%. Komise v posudku uvedla, že invalidita I. stupně je následkem degenerativních změn páteře, pro které má posuzovaný obtíže trvající zhruba 20 let. Nebylo prokázáno, že by invalidita byla následkem nějakého úrazu. Žalobce trpí bolestmi páteře především v bederním a krčním úseku, jejichž hybnost je podstatně omezená, má opakovaně kořenové bolesti do dolních končetin. Nejsou však známky ochrnutí horních či dolních končetin, těžkého postižení nervů ani poruchy hybnosti končetin, nemá poruchy funkce svěračů. Žalobce byl při jednání PK MPSV, pracoviště v Hradci Králové, přítomen, členkou komise byla s ohledem na rozhodující zdravotní postižení žalobce odborná lékařka z oboru neurologie, MUDr. Jana Němečková, komise vycházela z lékařské dokumentace založené v soudním spise a dále ve spisech OSSZ a ČSSZ, ze zdravotní dokumentace praktického lékaře MUDr. Oldřicha Jelínka a rovněž z vyjádření zaslaných žalobcem.

Podáním ze dne 23. 3. 2014 vyjádřil žalobce se zaslaným posudkem PK MPSV, pracoviště Hradec Králové, nesouhlas. Namítal, že posudek je zfalšovaný, učiněný na základě zfalšovaných důkazů – lékařských nálezů, když všechna vyšetření byla provedena na starých zařízeních a doktorům chybí věda a zkušenosti. Žalobce vznášel jednotlivé konkrétní námitky proti lékařským nálezům, z nichž komise vycházela. Rovněž napadal jednání předsedy komise a přítomné tlumočnice, namítal nepřítomnost ortopeda a chirurga v komisi, kteří by popsali poškození jeho prstů, hemoroidy a poškození páteře v důsledku pracovních úrazů. Ke svému podání žalobce připojil řadu listin. Soud následně zadal vypracování revizního posudku PK MPSV, pracoviště v Praze, přičemž současně komisi uložil, aby se vyjádřila k žalobcovým tvrzením o pracovních úrazech jako příčiny poškození horních i dolních končetin, k námitkám do předcházejícího posudku a k listinám jím předloženým.

Z posudku PK MPSV, pracoviště v Praze, ze dne 2. 10. 2014, č. j. 2014/2681-PH, vyplývá, že komise vycházela z lékařských nálezů založených v soudním spise, ze spisové dokumentace OSSZ a žalované, z posudkové spisové dokumentace PK MPSV, pracoviště v Hradci Králové, a ze zdravotní dokumentace praktického lékaře. V komisi byla přítomna jako odborný lékař z oboru neurologie MUDr. Blanka Žižková. Žalobce nebyl jednání komise přítomen, z jednání se omluvil z důvodu zhoršení zdravotního stavu a navrhl jednání u něj doma. Komise dospěla k závěru, že má dostatek podkladů k projednání věci bez přítomnosti žalobce. Komise považovala za rozhodující zdravotní postižení žalobce chronický bolestivý páteřní syndrom v důsledku degenerativních změn krční a bederní páteře s tím, že se jedná o stav dlouhodobě stabilizovaný. Změny krční a bederní páteře byly zjištěny již v roce 2009 při vyšetření v Německu a dále potvrzeny v letech 2011 a 2012 magnetickou rezonancí a rentgenovými snímky. K datu vydání napadeného rozhodnutí žalované byly prokázány mírné

až střední degenerativní změny s maximem v oblasti třetího až pátého bederního obratle a výrazně pokročilé změny mezi pátým a šestým krčním obratlem. Magnetická rezonance krční páteře v dubnu 2014 neprokázala útlak nervových struktur a nebylo zjištěno poškození míchy. Pokud tento útlak a poškození nebyly prokázány více než po roce od vydání napadeného rozhodnutí, neexistovaly ani v době jeho vydání, neboť degenerativní změny se plynutím času nezlepšují. Pro posouzení pracovní schopnosti žalobce je podstatná funkčnost páteře a končetin. V objektivních nálezech jsou popisovány omezená pohyblivost zejména v krčních a bederních úsecích páteře, ztuhlé svalstvo v oblasti bederní páteře, kořenové dráždění vyvolávající bolesti dolních končetin. Při neurologických opakovaných vyšetřeních nebyly ovšem prokázány známky ochrnutí horních či dolních končetin, závažného postižení nervů a poruchy hybnosti končetin, nebyly objektivizovány poruchy funkce svěřačů, stoj a chůze byly v normě. Velice pestré subjektivní potíže nekorespondují s výsledky odborných vyšetření. Žalobce byl opakovaně vyšetřen pro zúžení konečníku a hemoroidy, doporučenou operaci ovšem neabsolvoval. Pokud by komise hodnotila pokles pracovní schopnosti žalobce v návaznosti na toto postižení, činil by maximálně 20%, tedy nejde o postižení, které by zakládalo invaliditu žalobce, navíc je toto řešitelné operačním výkonem, který, jak již uvedeno, se žalobce rozhodl neabsolvovat, až byl o jeho možnosti informován. Z obsahu písemných sdělení žalobce lze usuzovat na dosud nediagnostikované duševní onemocnění. Pro přítomnost chirurga či ortopeda v komisi nebyl shledán důvod, postižení prstů, kloubů a hemoroidy žalobce neinvalidizují, jsou méně významné než určené rozhodující zdravotní postižení spočívající v bolestivém postižení páteře. Určené rozhodující zdravotní postižení komise zařadila podle kapitoly XIII., oddílu E, položky 1c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. a pokles pracovní schopnosti žalobce určila na horní hranici vyhláskového rozpětí, tj. 40%, z důvodu existence méně posudkově významných postižení zdravotního stavu (zejména degenerativní změny ramenních, loketních a drobných ručních kloubů) a povolání žalobce. Komise shodně se žalovanou a PK MPSV, pracoviště v Hradci Králové, označila rozhodující zdravotní postižení za středně těžké funkční postižení podle položky 1c, když pro hodnocení dle položky 1d neshledala důvod, neboť nebylo prokázáno těžké postižení více úseků páteře s trvalými projevy kořenového dráždění, trvalým funkčně významným neurologickým nálezem s těžkým poškozením nervů, závažným ochrnutím, vychudnutím svalů, poruchami hybnosti končetin a závažnými poruchami funkce svěřačů. Pracovní úrazy tvrzené žalobcem nejsou ve spisové, ani zdravotní dokumentaci dokladovány, podle tvrzení žalobce k nim mělo dojít v červnu 2012, v lékařském nálezu MUDr. Čápa ze dne 5. 10. 2012 je ovšem uvedeno, že k nim došlo v červenci 2012, kdy již byl žalobce prokazatelně v pracovní neschopnosti. Sám žalobce uvádí, že pracovní úrazy nehlásil, tedy tyto ani být dokladovány nemohou. Dne 4. 10. 2012 byl proveden rentgen pravé ruky, na němž nejsou známky úrazu na kostech zjištěny. Známky mírnějšího degenerativního postižení na drobných ručních kloubech nelze dát do souvislosti s pracovními úrazy. Na pravé noze je podezření na zlomeninu distálního článku prvního prstu, ovšem i kdyby ke zlomenině došlo v důsledku úrazu, nevedla by tato k invaliditě. Středně pokročilé degenerativní změny základního kloubu palce nesouvisí s případným úrazem. Vzhledem k tomu, že pracovní úrazy nejsou dokumentovány a není dokumentováno ani poúrazové postižení na kostech pravé nohy, pravé ruky a páteře vedoucí k invaliditě, nejde o invaliditu následkem pracovního úrazu, nýbrž o invaliditu v důsledku postižení páteře, na němž se podílejí degenerativní změny prokázané již několik let před údajnými úrazy.

Další dokazování soud neprováděl, neboť při jednání přítomná žalovaná žádné návrhy na doplnění dokazování neměla a soud sám potřebu dalšího dokazování neshledal, když dospěl k závěru, že má dostatečné podklady k rozhodnutí o žalobě.

Oběma posudky PK MPSV ČR má soud za prokázáno, že rozhodujícím postižením žalobce způsobujícím jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav je bolestivé onemocnění páteře v důsledku degenerativních změn, zejména v oblastech páteře krční a bederní, kdy se jedná o středně těžké funkční postižení, dlouhodobě stabilizované, se zařazením dle kapitoly XIII, oddílu E, položky 1c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. a poklesem pracovní schopnosti 40%, tedy odpovídající I. stupni invalidity. Nejedná se zároveň o těžké funkční postižení z důvodu nezjištění těžkého postižení více úseků páteře s trvalými projevy kořenového dráždění, trvalým funkčně významným neurologickým nálezem s těžkým poškozením nervů, závažným ochrnutím, vychudnutím svalů, poruchami hybnosti končetin a závažnými poruchami funkce svěřačů, tedy odůvodňující zařazení podle položky 1d. Závěry posudků PK MPSV, pracoviště v Hradci Králové a pracoviště v Praze, se plně shodují se závěry posudkových lékařů OSSZ a ČSSZ v otázce určení rozhodujícího zdravotního postižení i jeho zařazení dle přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., přičemž určení procentní míry poklesu pracovní schopnosti žalobce o 5% vyšší je nerozhodné, neboť jak pokles pracovní schopnosti v rozsahu 35%, tak v rozsahu 40% odpovídá I. stupni invalidity. Oba posudky jsou podrobné, srozumitelné a přesvědčivě odůvodněné, vycházejí správně z doložených nálezů odborných lékařů. Oba se též vyjadřují k hodnocení učiněnému posudkovými lékaři OSSZ a ČSSZ a k námitkám žalobce vzneseným v průběhu soudního řízení, resp. k listinám jím předloženým. Oba posudky PK MPSV ČR soud hodnotí jako přesvědčivé, podrobné, úplné a nemá důvod o nich pochybovat. V tomto ohledu je zejména posudek PK MPSV ČR, pracoviště v Praze, velmi podrobný, reaguje na veškeré námitky vznesené žalobcem písemně vůči posudku PK MPSV, pracoviště v Hradci Králové, velmi detailně rozebírá jednotlivé lékařské nálezy, z nichž bylo vycházeno, pečlivě hodnotí všechny skutečnosti z těchto nálezů vyplývající, vyjadřuje se k nemožnosti hodnotit rozhodující zdravotní postižení podle jiné položky přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., rozebírá důvody, pro něž lze dospět k jednoznačnému závěru, že invalidita žalobce je výsledkem degenerativních změn na páteři vzniklých již několik let před jím tvrzenými pracovními úrazy a nikoliv výsledkem právě tvrzených úrazů.

Podle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění platí, že jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

- a) nejméně o 35%, avšak o 49%, jedná se o invaliditu prvního stupně,
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,
- c) nejméně o 70%, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Soudu tedy dospěl na základě posudků PK MPSV ČR, pracoviště v Hradci Králové a pracoviště v Praze, k závěru shodnému se závěrem ČSSZ v napadeném rozhodnutí, tedy že k datu vydání tohoto rozhodnutí se u žalobce jednalo o I. stupeň invalidity, neboť pokles jeho pracovní schopnosti činil 40%.

Podle § 38 zákona o důchodovém pojištění: "Pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se

- a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo
b) invalidním následkem pracovního úrazu."

Žalobce již ve správním řízení a dále pak i v žalobě proti napadenému rozhodnutí tvrdil, že se stal invalidním následkem pracovního úrazu, přičemž poukazoval na to, že v průběhu června 2012 utrpěl celkem pět pracovních úrazů, a to na pravé ruce, pravé noze a páteři. Tato jeho tvrzení však nebyla nijak doložena, nevyplynula ani ze zjištění učiněných žalovanou ve správním řízení, a rovněž dokazování před soudem neprokázalo, že by žalobce nějaké pracovní úrazy utrpěl. Jeho bývalý zaměstnavatel na dotaz žalované sdělil, že mu žádný pracovní úraz hlášen nebyl, lékařská zpráva MUDr. Čápa hovoří na základě sdělení žalobce o úrazech v měsíci červenci 2012, ovšem sám žalobce tvrdí, že k nim došlo v měsíci červnu, přičemž rozhodnutí o jeho pracovní neschopnosti dokládá, že v červenci 2012 byl již práce neschopen a tedy nemohl pracovní úraz utrpět. Z posudků posudkových lékařů OSSZ a ČSSZ a zejména pak z posudků PK MPSV, pracoviště v Hradci Králové a v Praze, pak jednoznačně vyplývá, že postižení páteře je důsledkem degenerativních změn, nikoliv následkem nějakého úrazu. Invalidita následkem pracovního úrazu nebyla prokázána, proto žalobce musel pro vznik nároku na invalidní důchod naplnit podmínku potřebné doby pojištění. Tato u žalobce činí v souladu s § 40 odst. 1 písm. f) a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění 5 let z období 10 let před vznikem invalidity, resp. 10 let z období posledních 20 let před vznikem invalidity. Dobou pojištění je podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění doba, po kterou byl žalobce v pracovním poměru, tedy doba 55 dní. Stejně jako dobu pojištění lze hodnotit i náhradní dobu pojištění (§ 12 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění), tedy dobu účasti na pojištění uchazeče o zaměstnání a osoby pobírající nemocenské dávky (§ 5 odst. 1 písm. m) a u) zákona o důchodovém pojištění), ovšem pouze za předpokladu, že doba pojištění trvala alespoň jeden rok (§ 12 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění). K tomu v případě žalobce nedošlo, doba pojištění činí pouze již zmíněných 55 dní. I kdyby však byly zohledněny všechny doby účasti na pojištění, jednalo by se toliko o 218 dnů, tedy nárok na invalidní důchod by žalobci pro nesplnění podmínky potřebné doby pojištění nevznikl. Žalobci pak nevznikl nárok ani na důchod dílčí, neboť jak správně a podrobně osvětlila žalovaná ve svém rozhodnutí, podmínkou pro přiznání takového dílčího důchodu je právě získání doby pojištění na území ČR podle jejích právních předpisů alespoň v délce trvání jednoho roku. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se zcela ztotožňuje.

Rozhodnutí žalované tedy spočívá na správně zjištěném skutkovém stavu a správném právním posouzení, neboť žalobcův zdravotní stav sice odpovídá invaliditě I. stupně, nicméně žalobce nesplnil potřebnou podmínku délky pojištění ani pro vznik nároku na invalidní důchod podle české právní úpravy, ani pro vznik nároku na důchod dílčí podle Nařízení. O invaliditu v důsledku pracovního úrazu o žalobce nejde.

Pokud se pak týká námitek žalobce, že byl diskriminován, že byla snižována jeho důstojnost a že byla porušena jeho práva zakotvená v čl. 25, 26 a 35 Listiny, tyto námitky nebyly nijak konkretizovány, žalobce nijak nespecifikoval, jakým konkrétním chováním žalovaná naplnila obsah těchto námitek, proto soud toliko obecně konstatuje, že ze správních spisů nezjistil jakkoli nevhodné kroky žalované, v nichž by bylo možné spatřovat diskriminaci žalobce, snižování jeho důstojnosti či porušení zmíněných článků Listiny. Žalovaná zjistila

všechny relevantní skutečnosti pro své rozhodnutí, správnost závěrů posudkových lékařů OSSZ a ČSSZ byla v řízení před soudem potvrzena posudky PK MPSV, pracoviště v Hradci Králové a pracoviště v Praze, závěry ohledně nenaplnění potřebné doby pojištění jsou též zcela v souladu s právní úpravou a ani z podkladových lékařských nálezů nevyplývá, že by při lékařských vyšetřeních byla porušena práva žalobce.

Jen pro úplnost pak soud dodává, že články 25, 26 a 35 Listiny se týkají práva občanů tvořících národnostní a etnické menšiny na všestranný rozvoj, práva na práci a přiměřené hmotné zajištění pro ty, kteří toto právo nemohou bez své viny vykonávat, a práva na příznivé životní prostředí. Porušení těchto práv žalobce ve správním řízení z předložené dokumentace nevyplývá.

Soud tedy uzavírá, že v řízení bylo prokázáno, že k datu vydání napadeného rozhodnutí odpovídal zdravotní stav žalobce I. stupni invalidity, nicméně žalobce nesplnil podmínku potřebné doby pojištění, zároveň se u něj nejedná o invaliditu v důsledku pracovního úrazu, tedy jeho žádost o přiznání invalidního důchodu byla žalovanou správně zamítnuta. Soud proto žalobu proti rozhodnutí žalované jako nedůvodnou zamítl (§ 65 odst. 1 a § 78 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., když úspěšné žalované jako správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění právo na náhradu nákladů soudního řízení nenáleží a žalobce byl se žalobou neúspěšný, tudíž mu náhrada nákladů nepřísluší.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 1. června 2015

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová